

« sus, portans spineam coronam, et purpureum vestimentum, non clarus imperio, sed plenus opprobrio. » Redemptor noster per os Psalmistæ olim lamentabatur, inquiens¹: *Circundederunt me sicut apes, et exarserunt sicut ignis in spinis.* At vero in quoniam hæc similitudo, per quam Salvator pœnas suas exprimere volebat, præcipue consistit? Cur non potius se dixit circumdatum a canibus, ab ursis, vel tigridibus? Pro resposione observandum, quod quando apes gregatim, et in magna multitudine caput alicuius circumvolant, acutissimis et venosis aculeis suis illud preforant et transfigunt, eique, summa cum acerbitate doloris, aculeum infixum relinquent. Ac proinde hæc similitudo aptissime dolores exprimit spinarum, quæ capiti Salvatoris, ob puncturarum multiplicitatem, ingentes et innumeros attulere dolores. Observandum quoque quod insuper addat: *Et exarserunt sicut ignis in spinis*, quia ignis, dum spinas comburit, ingentes excitare solet strepitus; ac proinde per hanc similitudinem insinuare voluit, quod acerbissimum hujus coronationis tormentum insuper accesserint strepitus impropriorum, injuriarum, derisionum, verborum obscenorum, blasphemiarum, et maledictionum. Unde Hugo Cardinalis ait²: « Ignis in spinis strepitum et crepitum facit: sic Judæi contra Christum invidia et ira succensi, illum deridebant, eo quod regnum ipsorum affectasset. » Aulus Gellius scribit³, quod eo tempore, quo Imperatores etiamnum regnabant, usus fuerit, vendendi mancipia pretio infimo. Unde qui magnificientiam et potentiam suam ostentare volebant, idipsum facili negotio assequi poterant, quia modica pecunia multa licebat comparare mancipia. Emptor vero in signum vilis pretii, quo illa comparaerat, capita mancipiorum cingebat herbis, quæ in populo illo, apud quem morabatur, reputabantur viliores et abjectiores. Porro Filius Dei in hanc terram descendenter, ut habitum indueret servilem⁴: *Formam servi accipiens*: cum igitur idem Dei Filius a Judeis pro triginta emptus esset denariis, pretio nimurum vilissimo, ad ostendandam prædilexitatem caput ejus non herbis, sed spinis coronarunt, quæ inter omnia arbusta sunt abjectissimæ, et ad nullum valent usum, præterquam ad ignem.

4. — *Corona derisionem, spinæ ingerunt punctum.* Salmeron hanc coronam in formam pilei contextam fuisse existimat; at enim⁵: « Cum sit simplex sertum, quod tempora ambit tantum et capitum verticem relinquit intactum, aliud tamen genus coronæ est, quod non tantum tempora, sed etiam totum caput tegit, ut est corona imperialis. » Existimant satis probabiliter nonnulli recentiores Scriptores, hanc coronam Christi capitum impositam,

¹ Ps. CXVII, 12. — ² HUGO CARDIN., in Ps. CXVII. — ³ AUL. GELL., I. IV de Rom. Triumph. — ⁴ PHIL., II, 7. — ⁵ SALM., t. X, tr. 10.

« hujus posterioris generis fuisse, in modum pilei, quæ gravior erat et acerbior, cum totum caput ex omni parte contigeret, atque confoderet. Nam Chrysostomus ait, mille puncturis caput ejus illa corona fuisse punctum, ita ut sanguis copiosissimus per faciem et genas deflueret. Quod si una minima spina tantum affert doloris, et molestiæ, pede calcata ut pastor ille apud Theocrit. dicit: Quantula est punctura spinæ? Et quantum hominem domat? Quanto magis ubi tot, ac tanti spinarum aculei tempora tenerima, et delicatissimum Christi pungebant cerebrum? »

5. — Jonas Propheta figura fuit Christi patientis, hic autem inter cetera his verbis lamentatur¹: *Pelagus operuit caput meum.* Qued autem per hoc pelagus five mare coronatio intelligatur, ex versione Tygurina facile deducitur, quæ ita legit: *Careptum implicitum est capiti meo.* Hujus autem spinæ tantum puncturis suis inferunt dolorem, ut merito dici possit²: *Magna velut mare contritio tua.* Alii teste Cornelio a Lapide, legunt: *Juncetus fascia erat capiti meo.* Porro Toletus, quoad spineam coronam capituli Salvatoris impositam, ita scribit³: « Corona erat ex juncis marinis, qui duriores sunt terribilis, confecta, quorum spinae longæ et acutissimæ sunt. Spinarum numerum determinatum nec Scriptura, nec antiqui Patres expresserunt. » S. Vincentius Ferrerius in sermone de Paracese inquit⁴: « Plectentes coronam de spinis marinis, quæ acutiores et longiores spinas habent ceteris spinis, capitum ejus imposuerunt; quæ eum in capite in septuginta duobus locis crudeliter vulneravit, nam erat ad modum pilei, ita quod undique caput tegeret, et tangeret, ita quod aculei ossa penetrarent. Isti junci, secundum Isidorum, ab intra fuerunt concavi, sugentes ad se sanguinem Christi. » S. Anselmus in *dialogo de passione*, ait⁵: « Coronatus incedit, sed ipsa ejus corona cruciatus tus illi, et mille puncturis speciosum ejus verticem divulnerat. » Et paulo post subdit: « Hanc coronam cum lancea percipientes, capitum ejus imprimere conabantur, ita quod sanguis per ejus faciem defluebat. » In revelationibus S. Birgittæ leguntur sequentia⁶: « Qui attentius considerasse se dicunt spinas illas, juncos fuisse mari nos asserunt, quorum acies non minus dura, et acuta, et aspera, et penetrativa spinis esse dicuntur, in tantum ut homines etiam calceati desuper calcantes inde vulnerentur. » Eodem in loco pariter citatur in testem Guilelmus Durandus, cuius testimonium eo firmius censendum est, quod ipse in Galii hujusmodi coronam se vidisse testatur⁷; licet enim non tota, vel integra, major tamen

¹ JON., II, 6. — ² THREN., II, 13. — ³ TOLET., annot. 2 in c. 19 Joan. — ⁴ S. VINC. FER., in Par. — ⁵ S. ANSEL., dial. de Pass. — ⁶ Revel. S. BIRG., I. I, c. 40. — ⁷ GUIL. DUR., in Rat. div. Off., I. VII de Par.

« pars ibi asservatur, quam B. Ludovicum Regem a Græcis redemisse, eamque Lutetas asportari fecisse, auctor est Genebrardus lib. IV sue Chronologiae. »

6. — P. Gretserius has spinas de genere illarum fuisse scribit¹, quæ in Oliveto germinabant, et Sanctæ appellabantur, quæ tres puncturas faciebant. S. Vincentius Ferrerius ait²: « Quis satis cogitare potest, quantus dolor venerandum illud caput, tot aculeis confixum afficerit, cum nos vel ad unius spinæ puncturam intolerabili dolore vexemur? » Merito igitur Redemptor noster æternum Patrem suum lamentando his verbis affatur³: *Gravata est super me manus tua, dum configitur spina;* ubi specialiter ponderanda sunt verba illa: *Gravata est super me manus tua;* siquidem quando Job omnibus privatus fuit divitiis, filiis, et in sterquilino sedens, a capitum vertice ad plantam pedis usque ulceribus plenus erat, omnes hosce atrocissimos dolores et ærumnas solum quemdam contactum a manu Domini factum appellavit⁴: *Manus Domini tetigit me;* at vero hic Christus per Psalmistam ait: *Gravata est super me manus tua, dum configitur spina.* S. Bernardus meditatur, inquiens⁵: « Corona spinea cum magna amaritudine illud caput amabile complectens, et multorum aculeorum in illo signa relinquens, sanguineas utique guttas eliciens, et ut puto, in faciem venerabilem transmittens, vix adhuc de sputis Judaicis exciscata. » Deipara Virgo S. Birgittæ revelavit⁶, coronam spinea adeo fortiter et valide capitum Christi impressam fuisse, quod usque ad medietatem frontis penetraverit, vivique sanguinis rivi per faciem et barbam decurrentes omnes ejus capillos humectarint. « Nec ipse me astantem ad crucem videre potuit, » inquit B. Virgo ad S. Birgittam, nisi sanguine espresso per ciliorum compressionem. » Alibi eadem sanctissima Dei Mater hoc parhibet testimonium⁷: « Tam vehementer caput Filii mei pupugit, ut ex sanguine fluente repletum tur oculi ejus, et obstruerentur aures, et barba tota decurrente sanguine deturparetur. » Porro Auctor qui librum Revelationum S. Birgittæ commentatur⁸, hunc pileum ex spinis complexum capitum Redemptoris bina vice fortiter impressum fuisse notat scilicet, semel in prætorio, postea vero in monte Calvariae, ubi sine coronæ spinea depositione vestibus spoliari, et tunicam inconsutilem deponere minime potuisse, quam tamen ei jam denudato denuo capitum ejus imposuerunt; unde verisimile est, per secundam coronæ spinea validam impressione nova capitum ejus inflcta fuisse vulnera ab aliis diversa.

¹ GRETS., de Cruce. — ² S. VINC. FER. — ³ Ps. XXXI, 4. — ⁴ JOB, XIX, 21. — ⁵ S. BERNARD., C. 4 de Pass. — ⁶ Rev. S. BIRG., I. IV, c. 40. — ⁷ Revel. lib. I, c. 40. — ⁸ Revel., I. VII, c. 10.

7. — Quoad dolorem a corona spinea causatum, sequentem invenio auctoris cuiusdam observationem: « Dolorem spinæ superare dolorem vulnerum, nemo est qui nesciat: siquidem spina, quamdiu carni inhæret, nunquam quiescere sinit. Legimus ob spinam pedi infixam leones mansuetos ab hominibus auxilium quæsivisse, ut ab Antrodo romano. Quid non doloris excitabunt in capite dolorum impatientissimo, tot, tamque acerbæ? Cutis capitum, totumque pericranium in orbem cum supra frontis parte spiculis coronæ confixa fuere, et perforata. In istis autem locis sensus est accerrimus, ut experientia constat cum vel leviter pungunt. Quantus igitur dolores ex tot et tantis puncturis, in capite tam sano, tam nobili temperamento, tanto sensum vigore praediti. » Dilectus, id est, Redemptor in sacris Canticis¹ a sponsa lilio inter spinas assimulatus fuit, cum tamen lili folia pulcherrima sint et delicatissima. Nimurum sponsa alludere voluit ad delicatam ac teneram SS. illius humanitatis, a tot spinarum aculeis et punctis transfixæ, complexionem. In parabola quam Christus ipsem de semiue composuit, dicitur²: *Aliud occidit inter spinas, et simul exortæ spinæ suffocaverunt illud, Semen est Verbum Dei.* Verbum igitur incarnatum inter spinas suffocatum est; verbum enim suffocaverunt inexplicabilem quamdam significat atrocissimorum dolorum vehementiam.

8. — Laurentius Justinianus modum tradit, quo ex hisce spinis, licet natura sua steriles sint, egregium colligere fructum valeamus; ait enim³: « Te in persona statue Domini, taliaque arbitrare te esse passurum, capitum delicati sensibilitatem considera, spinarum punctiones cerebrum perforantes mirare, sieque sanguinem decurrentem lachrymarum inundatione absterge. » S. Anselmus similiter Redemptorem nostrum his verbis affatur⁴: « Ut spinarum capitum tui aliqua in me similitudo apparet, detur, obsecro, menti meæ, et salubris penitentiae compunctione, et alienæ misericordie compassionem et stimulus zeli emulantis, quod reetur est coram te, et ad te convertar in ærumna mea, dum triplex mihi configitur spina. »

DISCURSUS VI.

CHRISTUS PER LUDIBRIUM CORONATUS, VERUM SE REGEM ESSE OSTENDIT, DUM POST REPROBATAM SYNAGOGAM IN ECCLESIA REGNARE COEPIT. UBI ET IPSUM EX SPINIS, UT NOBIS ROSAS CEDERET, SOLAS SIBI PUNCTURAS VINDICASSE, OSTENDITUR.

IDEA SERMONIS. — 1. Christus per ludibrium spinis coronatus, attamen ostendit se esse verum Regem. — 2. Corona spinea duplice infixit pœnam ludibrium — 3. CANT., II, 2. — ² LUC., VIII, 7. — ³ B. LAUR. JUST., de Triumphi Christi agon. — ⁴ S. ANS., de Pas., c. 17.

utpote et tormentum. — 3. Coronatio spinea et ludi-
bria adjuncta, ad mysterium fuerunt ordinata. —
4. Corona est signum victoriae et regii honoris. Per
coronam spineam præfigurabatur, quales futuri
essent subditi hujus Regis. — 5. Corona spinea com-
posita fuit ex gentilitate. — 6. Christi caput spinis
cinctum, significabat Ecclesiam pungentibus spinis
cingendam et defendendam. Christus hanc corona-
tionem egregie ultius fuit. Christus assimilatur cani
venatico, inter spinas querenti feram. — 7. Spinæ
corona Christi Judæos pungunt, nobis vertuntur in
rosas. Cum spinea corona Christus in se suscepit
omnes nostros labores et ærumnas. — 8. Corona spinea
designat regni Ecclesiæ stabilitatem.

*Et milites plectentes coronam de spinis, imposuerunt
capiti ejus. Joan., xix, 2.*

1. — In libro Iudicium, capite ix, celebris illa
recensetur parabola, in qua dum arbores ad eligen-
dum sibi regem convenienter, ficus, vitis et oliva
regnum sibi oblatum refutarint, quod postea a
solo rhamno sive spineto acceptatum fuit. *Omnia in
figura contingebant illis.* Hæc enim parabola in sæ-
culorum progressu vere adimpta fuit, quando ver-
ticem supremi Regis gloriæ, in cuius femore
scriptum legitur : *Rex Regum, etc.*, spinis velut
diadema regio cinxerunt, eidemque capiti ad
perpetuam rei memoriam regium illum superimpo-
suerunt titulum : *Iesus Nazarenus Rex Judæorum*,
Regia corona redimitum est caput illius Monarchæ,
de quo illud adimptum propheticum oraculum¹ :
Cujus principatus super humerum ejus. Enimvero
quia Hebræi inter alia principaliora delicti capita
Christum de affectato regno accusaverant (*dicentem
se Christum Regem esse*) ideo milites Pilati, a Judæis
instigati, acutissimas spinas in formam coronæ
Christi temporibus per ludibrium circumcinxerunt.
Unde Salmeron ait² : « *Dicendum, Romanos Chris-
tum coronasse in derisum, et impropterum regni
sui, quemadmodum purpa detrita fecerant. Et
cum moris esset, teste Plinio, floribus illis pul-
cherimis juncorum deos coronari, illi in con-
temptum cuspidibus ipsorum juncorum, quibus
innascebant flores, ipsi coronam intexuerunt,
quæ cum illusione simul pungeret, quæ a sæculo
nulli imposta hominum legitur.* »

2. — Verisimile est, ut existimo, quod cum Re-
mptorem nostrum velut vilissimum quoddam
mancipium acerrime flagellasset, inter se conve-
nerint, deliberantes de ridiculo aliquo honore eidem
ad resarcendum illud vilipendium exhibendo, ac
tandem inter se ita concluserint. Ex quo ipse se
regem facere voluit, regiis ipsum induamus orna-
mentis. Unde factum est, quod mox lacera quadam
ipsum induerint purpura, sceptri vero loco arundi-
nem manibus ejus inseruerint, ac tandem loco
diadematis spineam ei imposuerint coronam, veluti

¹ ISA, IX, 6. — ² SALM., t. X, tr. 30.

diadema, non jam gemmis, et auro opulentum, sed
ex spinis et tribulis crudeliter contextum; denique
per insultum derisorum illum adorarint, et loco
solitæ acclamationis : *Vivat Rex, vociferati fuerint :*
Tolle, tolle, crucifige. Unde Lucas Brugensis ait¹ :
« Ut omni ex parte quasi in scena Regem ex ludi-
brio repræsentarent, ramusculos aliquos spinosos
revolentes, in orbemque torquentes et conte-
xentes, coronam condidere, ligno auri vice, et
spinis gemmarum loco constantem, qua caput
ejus tanquam Regis, non veri, sed miseri, atque
ridiculi ita redimiverunt et cinixerunt, ut etiam
egregie pupugerint, et tempora lancinarint; de-
nique faciem et tempora, et collum sanguine
expresso fœdarint. Duplex poena est ludibrium
cum tormento conjunctum. » S. Cyrillus Alexandrinus
diu ante in hæc verba scripsert² : « Milites
sicut pseudotyranno cuidam more suo Christo
illidunt, ideo corona de spinis imponitur, quo-
niam mundani corona signum regni est. Simili-
ter hujus delusionis causa liquido exprimitur.
Accedentes enim dicebant : *Ave, Rex Judæo-
rum.* »

3. — Ex eo quod S. Athanasius scribit, clare
satis deducitur, insultus et injurias ab hebraismi
impiaitate et ingratitudine preparatas, ab infallibili
Altissimi providentia ad mysterium fuisse ordina-
tas; ita enim scribit³ : « Miraculum novum, et
incredibile, et magnæ sine dubio victoriæ insi-
gne; quem enim ut hominem condemnaverant,
eum mortuum deinde ut Deum adoraverunt, et
quem aspernabantur ut vilem et contemptibi-
lem, eum confitebantur Regem. Cui vestem
detraxerunt, eum purpura circumdederunt. Quem
ignorantes contumelias afficiebant, eum Prophe-
tam etiam nolentes appellaverunt; et quem per
ludibrium, subsannationemque pulsabant, ei
triumphalia addiderunt ornamenta, coccineam
chlamydem et coronam spineam et calamum. »
Ammonius Alexandrinus de ritibus olim in corona-
tione regum usurpati inter alia refert, reges
coronados extra civitatem deduci consueverisse, ubi
sub arbore quadam inungebantur. Salvator quoque
noster, cui omnes sacra litteræ regnum prædi-
xerunt, extra Jerosolymam perductus fuit, ubi sub
arbore crucis proprii sanguinis balsamo inunctus
fuit. Reges olim per manus sacerdotum consecra-
bantur: ita quoque ad instigationem sacerdotum
Synagogæ, pretiosissimum sanguinis Christi balsa-
num effusum fuit. Regi noviter olim coronato
passim acclamabatur a populo: *Vivat Rex*: ita hic
populus Hebræorum acclamat: *Tolle, crucifige.*
Hæc tamen crucifixio ad vitam ordinabatur subdi-
torum æternam. Et tametsi hic Rex Christus mor-
tuus fuerit, hanc tamen in se mortem admisit, ut

¹ LUC. BRUG., in Matt. — ² S. CYR. ALEX., lib. X in
Joan. — ³ S. ATHAN., de Pass. et Cruce.

gloriosus et immortalis resureret. Reges noviter
electi in thronum regium collocaabantur; noster
autem Rex Christus super illum thronum colloca-
tur, de quo Ecclesia canit: *Dominus regnavit a ligno.*
Regis noviter electi manibus olim liber legis con-
signabatur. Christus Rex noster erat liber ille, in
quo omnes fideles studere debebant; de quo fusius
superius in Tractatu I, disc. 3, tractavimus.

4. — S. Isidorus de ornamentis regalibus disse-
rens, de corona regia ita scribit¹: « Corona insignis
victoriae, sive regii honoris signum, quæ ideo in
capite regum ponitur, ad significandum cir-
cumfusos in orbe populos, quibus accinctus, quasi
caput suum coronatur. » Cuinam, obsecro, corona
majori jure debebatur, quam Christo, utpote qui
per crucis et passionis sue merita omnes terra-
populos novæ legi Evangelicæ subjecturus erat?
Unde David ait: *Dicite in nationibus : quia Dominus
regnavit a ligno.* « Hæc corona flos est eorum, qui
crediderunt in eum, » inquit Clemens Alexandrinus², « qui fuit glorificatus. Cruentat autem et
castigat eos, qui non crediderunt. » Idque probat
per allusionem parabolæ, a principio hujus discursus
propositæ inquiens: « Tunc acerbior hæc erit
castigatio, cum de rhamno egredietur ignis; ignis
inquam ille, de quo Christus: *Ite in ignem exter-
num.* » Præfigurabant autem hæc spinæ, quales
hujus Regis subditi futuri essent; nimurum in hac
præsenti vita persecutionibus infestati, tribulati,
afflicti, martyrii suppliciis affecti: dicente Apo-
stolo³: *Persecutionem patimur, tanquam purgamenta
hujus mundi, facti sumus omnium peripsema.* Lucas
Brugensis ex Tertulliano, de corona militis, sequen-
tem efformat ponderationem⁴: « Coronæ regum
hujus mundi, vel sunt aureæ, vel argenteæ, vel
ferreæ, quia regna hujus mundi opibus, splen-
dore et viribus constant; Christi autem corona
spinea est in hoc mundo, quia Regnum Christi in
hoc mundo afflictionibus et paratur, et constat,
nam in altero sæculo pro corona contumeliae,
gloriæ corona ornabitur. » Et profecto ingens
censeri debet miraculum, a Redemptoris nostri
omnipotentia et sapientia post sedecim et amplius
sæcula patratum, quod cum tot ejus sequaces et
fideles, in hac vita rosis coronari possint, potius
tamen caput suum certatim pungentissimis spinis
cingere satagant. « Ostenditur nobis caput nostrum
spinis circumdatum, non floribus, inquit S. Ber-
nardus⁵, ut illud imitemur: pudeat sub capite
spinoso membrum esse delicatum. » Consilium
hoc exactissime adimplerunt sanctissimi quidam
Martyres, de quibus apud Bollandum legitur, scilicet
Frontasius, Severinus, Severianus, et Silanus⁶:
« Nam Præses iratus jussit eos extra urbem in vi-

¹ S. ISID., l. III, c. 10. — ² CLEM. ALEX., l. II Pædag.
— ³ I COR., IV, 13. — ⁴ LUG. BRUG., in Matt. — ⁵ S. BER.,
ser. 5 de omn. SS. — ⁶ BOLL., 2 jan., fol. 79.

« ridi prato perduci, atque duris quæstionibus ex-
minari, quibus etiam ad exemplum Redemptoris
nostri spinis coronatis ferreis, capita eorum vallo
confixit, et in quolibet eorum ex utraque parte
novenos etiam clavos exhibuit. »

5. — S. Cyrillus Alexandrinus aliud quoddam hu-
jus coronæ insinuat mysterium, inquiens¹: « Au-
divi aliquos, quibus valde placebat, per coronam
de spinis, multitudinem sculptilia colentium si-
gnificari, quæ per fidem in diadema Christi
suscepta est: Spinæ namque dicunt, steriles,
quoniam nullum pietatis fructum producebant,
gentes fuerunt, igni solummodo nutrimentum,
quemadmodum et agrorum steriles spinæ. »
Lactantius Firminus similiter ad hoc mysterium
alludit, dum ait²: « Corona spinea capiti ejus im-
posita id declarabat fore, ut divinam sibi plebem
de nocentibus congregaret; corona enim dicitur
circumstans in orbem populus. Nos autem qui
ante cognitionem Dei faimus inusti, spinæ, id
est, mali et nocentes eramus, ignorantes, quid
esset bonus et a justitiae notione, atque operi-
bus alieni, omnia scelere ac libidine polluebamus.
Electi ergo ex dumis et sentibus, sanctum Dei ca-
put cingimus, quia convocati ab ipso, et circum-
fusi a eum, Magistro ac Doctori Deo assistimus,
Regemque illum mundi et omnium viventium
Dominum coronamus. »

6. — Synagoga in variis Veteris Testamenti locis
sub vineæ nomine describitur, quemadmodum et
Ecclesia Christianorum, quæ Synagogæ substituenda
erat, a Salvatore nostro sub vineæ metaphora re-
præsentatur³: *Homo erat Paterfamilias, qui plan-
tavit vineum, et sepem circumdedidit ei, et fodit in ea
torcular.* Vinea est Ecclesia catholica, quam Deus
singulariter plantavit. Torcular autem crucem
præfigurabat, de qua Christus ait: *Torcular calcavi
solus.* Ad hanc autem vineam a latronibus, feris et
aliis eamdem destrueré voluntibus defendendam,
densa quadam spinarum sepe circumcingitur. Ecce
tibi spinas pungentes, quibuscum Ecclesiam suam
circumcingit et coronat, ut eam ab omni hostili
insultu defendat; nam ut ex Clemente Alexandrino
paulo ante audivimus⁴: « Cruentat et castigat eos
qui non crediderunt. » Quod optime concordat cum
illa rhanni, regnum oblatum acceptantis parabola;
ait enim textus⁵: *Dixerunt omnia ligna ad rham-
num : Veni, et impera super nos, quæ respondit eis :*
*Si vere me Regem super vos constitutis, venite, et
sub umbra mea requiescite; si autem non vultis,
egrediatur ignis de rhamno, et devoret cedros Libani.*
Enimvero per experientiam quotidie videmus, hasce
spinæ, veluti totidem sagittas transfigere eos, qui
hanc vineam, sive per manifestam martyriorum
persecutionem, sive per intestinam infestationum,

¹ S. CYRILL., ib. — ² LACT. FIR., de divin. instit. —
³ MATT., XXII, 43. — ⁴ CLEM. AT., ib. — ⁵ JUDIC., IX, 14.

hæresum et errorum violentiam destruere et dissimile præsumperunt. Clemens Alexandrinus adversus Synagogam Hebræorum ita scribit¹: « Tantum quam maleficium crucifixit, et tanquam Regem coronavit. » Ex quo autem illum tanquam ludicum Regem coronavit, eumdemque ludibrio salutavit, dicendo: « Ave Rex Judæorum, hacque ratione se contumacem et rebellem esse ostendit; hujus veri Regis potentiam et justitiam experiri meruit per supplicia eidem a Deo cœlitus immissa. Christus olim per os Davidis prædictus, inquiens²: « Circumdederunt me sicut apes, et exarserunt sicut ignis in spinis, confessim vero subdit: Et in nomine Domini quia ultus sum in eos; ubi Hugo Cardinalis ait³: « Ultus est in eos per captivitatem; » quia sicut virgis spinosis olim percutiebantur mancipia et servi empti, ita divina justitia disposuit, ut in pœnam harum spinarum, quibuscum caput Regis gloriae et Messie sui transfixerunt, servi et mancipia fierent omnium populorum totius terræ. Titelmannus, super caput secundum Oseæ, sequentem habet ingeniosam considerationem; ait enim⁴: « Agricolas colentes, segetes suas a viatoribus conculcari, caput viæ spinis claudunt: sic Judæi ne gentem et locum amitterent, caput Christi spinis confixerunt. » Hunc enim illorum fuisse finem, ex proprii oris verbis constat: dixerunt enim⁵: « Si dimittimus eum sic, venient Romani et tollent locum nostrum et gentem. » At vero quod per politicam impedire satagabant, justo Dei iudicio super ipsos tandem recidit, siquidem amiserunt quicquid habuerunt. Unde S. Augustinus ait⁶: « Temporalia perdere timuerunt, vitam æternam non cogitaverunt, et sic utrumque amiserunt. » Subdit vero prædictus Titelmannus⁷: « Vide, quanta obcæcati delirent amentia, quando caput quod spinis terebant, coronæ symbolo honorant, coronam de spinis intexunt, et dum coronam exambiant, ipsam coronam amittant. » Etenim caput Christi spinis cinxerunt, metuentes ne perderent dominium et auctoritatem quam habebant, et hæ spinæ effecerunt, ut non solum potestatem, sed et libertatem amitterent, servi effecti et mancipia. Enimvero Salvator noster inter hasce Synagogæ spinas optimam sibi prædam conquirere novit; nam ut Hugo Cardinalis ait⁸: « Facit autem Dominus sicut canis venaticus, qui feram insequens, caput intra spinarum aculeos immittit, non timens exultationem, ut feram capiat. Nonne sic fecit Dominus? Ecclesiam quasi feram inter spinas, id est, inter reprobos latitatem extrahit, sed punctiones spinarum usque ad sanguinis effusionem sustinuit, in cuius signum coronam spineam portavit in capite super Cru-

¹ CLEM. ALEX., ib. — ² Ps. CXVII, 12. — ³ HUGO CARD. — ⁴ TITELM. ib. — ⁵ JQAN. XI, 48. — ⁶ S. AUG., tr. 49 in Joan. — ⁷ TITFL., ib. — ⁸ HUG. CARD., in Cant.

« cem. » D. Chrysostomus ait¹: « Coronaverunt crucifixum spinis, et hæc ipsa futura olim prædixerat Moyses, dicens: Generatio prava, et exasperans, haecine Domino retribuisti? Et qui dederat manna in deserto, huic tu fel offers? Et qui de terra tibi delicias produxit, tu illi spineam imponis coronam? Ideo clamat Isaia, dicens: « Sustinuit, ut faceret uvas, fecit autem spinas. »

7. — Porro nos Christiani hoc præ Hebræis gaudemus quod hanc coronam regiam spineam, speciali privilegio, quod cum spinarum illarum puncturæ ad Hebræos, qui illam præpararunt, transfigendos sese vertant, nobis e contra in rosas convertantur, id quod a Clemente Alexandrino valde bene consideratum fuit, dicente²: « Porro autem hoc quoque signum est rei a Domino bene gestæ cum ipse suo capite, et principali parte corporis omnia mala nostra portaverit, ob quæ pungebamur, » Ipse namque sibi spinas assumpsit, ut nos rosis frueremur. « Cum ipse enim ab offensionibus, et peccatis; et ejusmodi spinis nos propria Passione liberasset, Diabolusque infirmasset, et abolevisset, orans merito dixit: Ubi tuus mors stimulus. Atque nos quidem uvas ex spinis colligimus, et ficus ex rubis, illi autem consaucentur ac laniantur ad quos manus extendit, nempe ad populum infidelem, et infrugiferum. » Porro reges qui huic mundo dominantur, in capite suo coronas deferunt gemmis inæstimabilibus pretiosis distinctas, cum tamen nulli rei adeo studeant, quam ut subditos bellorum injuriis, gravaminibus et tributis tyrannicis opprimant, idque tanto cum rigore, ut vere dici possit, quod tempora miserabilium subditorum suorum totidem cingant acutissimis spinis, quot illos obruant miseriis et calamitatibus. Nequaquam vero ita facil Rex gloriae, qui in beneficium nostrum omnes ærumnarum nostrarum puncturas sibi assumpsit, ut nos in regno suo summa pace gaudere faciat, unde Sedulius canit: « Omnia nostrorum accipiens spineta malorum. » S. Athanasius idipsum confirmat, dicens: « Spinæ neam coronam gestare voluit, ut sollicitudines nostræ vitæ extirparet, et spinarum gestatione omnes in securitatem assereret; ipse enim in doloribus et curis erat, ut nos doloribus careremus. » A S. Athanasio idipsum didicit Toletus, qui de hac coronatione tractans, ita scribit³: « Corona spinea capiti imposta, sollicitudines, et ærumnas, et labores nostros a Christo esse suspectos significabat. » Eamdem quoque considerationem Dionysius Carthusianus in hæc verba exprimit⁴: « Ille coronatus est spinis, ut nos coronemur corona de lapide pretioso, danda electis in patria, juxta id quod scriptum est: Accipient regnum decoris

¹ CHRYSS., t. II, h. 3 de Cruce et latrone. — ² CLEM. ALEX., ib. — ³ SEDUL., l. IV Carm. — ⁴ S. ATHAN., ib. — ⁵ TOL., ann. in Joan. — ⁶ DEO. CART., ib.

« et diadema speciei de manu Domini. » Quidam erga passionem Dominicam devotus auctor, de hisce spinis ita meditatur: « Nec tamen spinas illas adeo timere debemus, sive afflictiones cum Christo et pro Christo susceptas, quia ipse aculeum et acrimoniam abstulit, suavitatem conferens, et poenitentiae viam optabilem reddens, ita ut verum sit illud Ezechielis XXVIII¹: Non erit deinceps ultra spina dolorem inferens. » Porro sancti Martyres in crudelissimis suppliciorum atrocissimorum carnificinibus celestem experiebantur suavitatem, multique fuerunt qui super carbones accensos pari gradiebantur voluptate, ac si super roseos flores incessis- sent, prouti in specie de Tiburio martyre igitur.

8. — Non defuere quoque, qui per hanc coronam insinuatam nobis fuisse putent regni stabilitatem, quam Christus Ecclesiæ suæ comparavit, de qua S. Gabriel Mariæ Virginis prædictor²: Et regni ejus non erit finis, Voluit igitur hic Rex gloriae, ne corona hæc facile e capite suo divelli posset, atque ideo plectentes coronam de spinis imposuerunt, et tenaciter impresserunt eam intra tempora capitales Christi, eamdem septuaginta duobus clavis firmando³, totidem enim spinæ fuerunt, ne unquam lamentari possemus, dicendo: Cecidit corona capitis nostri. Omnes aliae coronæ aureæ, vel gemmæ vel argenteæ, facile e capite divelli possunt; at vero spinæ hanc habent proprietatem, quod quando semel carnem corporis humani penetrant, difficilime inde ejiciantur.

DISCURSUS VII.

CUM SPINÆ EX QUIBUS CHRISTI CORONA COMPLEXA FUIT NOSTRORUM SINT SYMBOLUM PECCATORUM, AB HIS ILLÆ MERITO NOS COERCERE DEBERENT.

IDEA SERMONIS. — 1. Spinæ capiti Christi impositæ designant humani generis peccata. — 2. Enumerantur vitia quæ caput Christi punxerunt. Major pars nostrorum peccatorum trahit originem a voluptatibus. Christus figuratus fuit per arietem, cornibus spinis implexum. — 3. Corona spinea Christo imposta, minime fuit sublata. Coronatio spinea Christi est medicina nostrorum peccatorum. — 4. Spinæ sunt fructus peccati. — 5. Spinæ torserunt nobilorem partem corporis Christi. — 6. Consideratio spineæ coronæ efficacissime retrahit nos a peccatis. — 7. Seria consideratio hujus mysterii coronationis, efficacissima est ad hominem convertendum ad Deum. Notabilis historia de pastore coronato pugnante cum basilisco. Non deponamus meditationem dominicæ coronationis, ne incidamus in periculum mortis peccati.

Et milites plectentes coronam de spinis, imposuerunt capiti ejus. Joan. xix, 2.

1. — Omnes sacri interpretes in hoc unanimiter conveniunt, quod videlicet spinæ capiti Redemptoris

¹ EZECH. XXVIII, 24. — ² LUC. I, 32. — ³ THREN. V, 16.

ris nostri impositæ, generis humani peccata præfigurent, ut pole que Christus in se assumpsit, ut pro illis æterno Patri suo ex toto rigore justitiae satisficeret: « Ambitus sacrum caput aculeis spinarum, » inquit D. Chrysostomus¹, « et divinum verticem ponens coronæ pompa circumdat, sed spinis illis nostra eum peccata pungebant. » Theophylactus, dignus Chrysostomi discipulus, mysterium, cur altissima Dei providentia spinas potius capiti, quam alteri euipiam corporis Christi membro superimponi voluerit, in hæc verba declarat²: « Corona ex spinis peccata sunt, ex curis hujus vitæ provenientia, quæ consumit sua Deitate Christus, præsignatur enim per caput Deitas. » S. Augustinus similiter in sermone quodam ad populum eamdem doctrinam hisce verbis tradit³: « Corona spinea capiti ejus imponitur, quia punctio peccatorum nostrorum, quorum remissione Redemptoris gloria fruitur, aridis tribulis comparatur. »

2. — S. Joannes omnia hujus mundi mala in tres dividit classes, inquiens⁴: Omne quod est in mundo concupiscentia carnis est, et concupiscentia oculorum, et superbia vitæ, omnia enim peccata reducuntur vel ad avaritiam divitiarum, vel ad carnales voluptates, vel ad irregularitat superbia et ambitionem, imo ipsem Christus (cujus caput a tot acutissimis spinis, quæ criminum nostrorum symbolum erant, perforatum et transfixum fuit) in parabola de semine et seminatore, divitias, voluptates, nec non sollicitudines, et anxietates quæ ambitionem consequi solent, dicente S. Bernardo: « O ambitio ambientium crux, » spinis comparavit, dicens⁵: Quod autem in spinis cecidit, hi sunt qui a sollicitudinibus, et divitias, et voluptatibus vitæ eentes suffocantur et non referunt fructum. De hisce spinis S. Bernardinus super illa verba⁶: Conversus sum in ærumnæ mea, dum configitur spina, ita scribit⁷: « Spina culpa est, spina poena est, spina falsus frater, spina vicinus est malus. » Et paulo post subdit. « Vide, quomodo caute ambules inter spinas Plenus est mundus spinis, in terra sunt, in aere sunt, in carne tua sunt. Versari in his, et minime laedi, divine potentiae est, non virtutis tuæ, quibus verbis difficultatem insinuat, qua ob naturæ nostræ fragilitatem cavere nobis vix possumus, quin ab his spinis pungamur, siquidem ut Sapiens ait⁸: Septies in die cadit justus Omnium sæculorum perpetua experientia ab ipsis primis mundi natalibus nos docuit, majorem peccatorum partem, suam a voluptatibus trahere originem, ad hunc enim scopolum præcipue naufragatus est protoparens noster, qui non obstante divino interdicto, pomum gustavit, ne contristaret delicias suas. Similiter impii illi in

¹ CHRYSS., t. IV, s. 3. — ² THEOPH., in Matth. — ³ S. AUG., s. 41 in append. de divers. — ⁴ JOAN., II, 46. — ⁵ LUC., VIII, 15. — ⁶ PS. XXI, 4. — ⁷ S. BERN., s. 48 in Cant. — ⁸ PROV., XXIV, 16.